

byla § 9 dotčeného vlád. nař. obmezena teprve od jeho účinnosti. Ježto podle uvedeného služební poměr žalobcův končil se uplynutím doby a nebylo potřebí výpovědi, nemůže se žalobce dovolávati § 8 dotčeného vlád. nařízení, jenž se týká výslovně služebních poměrů končících výpovědí a skýtá dvě výhody, avšak prodloužení délky doby výpovědní, jednak posunutí jejího začátku. Jelikož žalobce opřel svůj nárok výhradně o předpis § 8 odst. 1 dotč. vl. nař. a také podle tohoto předpisu vypočetl svůj nárok, nemohlo míti úspěch jeho dovolání a netřeba se zabývati ani otázkou, zda by mu příslušel nějaký nárok podle jiného ustanovení vládního nařízení.

Čís. 14962.

K §§ 695, 709 obč. zák.

Určil-li zůstavitel určitou částku vykonavateli poslední vůle a zároveň dědici s tím, by z úroků udržoval jeho hrob a ještě za svého života určil částku tu pod touto podmínkou třetí osobě, jde o příkaz podle §§ 695 a 709 obč. zák.; jeho předmětem jsou peníze, jež musí býti podle § 158 nesp. pat. zajištěny, nebylo-li zajištění prominuto nebo nezřekli-li se ho účastníci pozůstalostního řízení.

(Rozh. ze dne 15. února 1936, R I 957/35.)

Podle poslední vůle určila zůstavitelka z pozůstalosti částku 4.000 Kč, by z jejích úroků vykonavatel poslední vůle udržoval hrobku v dobrém stavu. Podle přání zůstavitelčina měl vykonavatel určit tuto částku někomu ochotnému příbuznému za týchž podmínek. Vykonavateli poslední vůle byli jmenováni bratr a sestra zůstavitelčini. Za projednání pozůstalosti zemřela jak sestra tak i bratr zůstavitelčin, který používaje svého práva daného mu zůstavitelkou, určil svoji manželku Klotildu W-ovou, která o tom předložila písemné potvrzení. Ostatní dědici popřeli však, že by tomu tak bylo, namítajíce, že po dohodě se zemřelým bratrem zůstavitelčíným měla býti částka 4.000 Kč vydána jeho synovi Aloisi Sch-ovi. **P r v ý s o u d** nařídil soudnímu komisaři, pozůstalost projednávacímu, by uvedenou částku vydal Klotildě W-ové, maje za to, že tvrzená dohoda dědiců zůstavitelčíných není právně účinná, když nebyla schválena pozůstalostním soudem. **R e k u r s n í s o u d** potvrdil usnesení prvního soudu. **D ů v o d y:** Tvrzení, že již v průběhu projednání pozůstalosti Alois W. dle poslední vůle zůstavitelky určil obnos 4.000 Kč svému synovi Aloisi Sch-ovi, aby z úroků jeho udržoval hrobku v dobrém stavu, není doloženo a také není v pozůstalostních spisech o takovémto ustanovení zmínky. K neprokázanému tvrzení nelze vzíti zřetel. Prvý soud neměl důvodu, aby staral se o zajištění obnosu 4.000 Kč k účelu zůstavitelkou určenému, poněvadž zůstavitelka žádné zajištění obnosu toho ve své poslední vůli nenařídila a ani dědicové takového návrhu neučinili. Složení částky 4.000 Kč u soudu za účelem jejího zaji-

štění možným není, ježto není věcí soudu, aby v takovýchto případech účelová jmění spravoval.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Poslední pořízení zůstavitelčino obsahuje toto ustanovení: »Na udržení hrobky naší v dobrém stavu určuji obnos 4.000 Kč. Tento obnos 4.000 Kč ponechá vykonavatel u sebe a bude z úroků starati se, by hrobka v dobrém stavu byla — pokud úroky stačí. Ještě za života nechť určí vykonavatel opět některému ochotnému příbuznému obnos 4.000 Kč s toutéž podmínkou. Za vykonavatele poslední vůle žádám bratra a sestru svou.« Napadené usnesení jest nezákonné, poněvadž částka 4.000 Kč má býti bez zajištění vydána Klotildě W., vdově po zůstavitelčinu bratru Aloisu W., který mezitím zemřel. Z uvedeného ustanovení posledního pořízení je zřejmo, že obnos 4.000 Kč měl jako součást pozůstalostního jmění připadnouti řečené osobě nejen jako vykonavateli poslední vůle, nýbrž jako dědici, a že zůstavitelka, vyslovivši se o účelu, ku kterému oněch 4.000 Kč zanechala, neprojevila pouhé přání, jež by nemělo právních následků (§ 711 obč. zák.), nýbrž oné osobě uložila povinnost, aby zmíněných 4.000 Kč k onomu účelu použila. Jde proto o příkaz po rozumu §§ 695 a 709 obč. zák.; jeho předmětem jsou peníze, které mají býti vydány povolánému dědici, a musí proto podle § 158 nesp. patentu býti zajištěny se sirotčí jistotou, nebylo-li v posledním pořízení samém zajištění prominuto, nebo nezřekli-li se účastníci pravoplatně zajištění. Touto otázkou se nižší soudy dosud nezabývaly. Teprve v případě, kdyby nižší soudy dospěly k závěru, že příkaz netřeba zajišťovati, poněvadž jsou tu podmínky § 158 nesp. pat., bude na nich, aby uvažovaly, zda zajištění má býti nahrazeno ustanovením vykonavatele poslední vůle. Pak bude nutno, by nižší soudy, postupující dle § 23 zákona č. 100/31, provedly všechny důkazy v ohledu tom potřebné.

Čís. 14963.

Prominutí trestu pro majetkový delikt bývalému advokátu prezidentem republiky milostí s účinky § 1 odst. 2 zák. čís. 562/19 Sb. z. a n., netýká se otázky důvěryhodnosti odsouzeného advokáta ve smyslu § 15 disc. stat., již zkoumá advokátní komora při žádosti odsouzeného advokáta o opětný zápis do seznamu advokátů samostatně; při tom nesmí však přihlídnouti k trestním spisům, týkajícím se odsouzeného advokáta, pokud netvoří část vlastních disciplinárních spisů proti žadatelovi.

Důvěrohydnost podle § 15 disc. stat. jest míněna v poměru k veřejnosti, nikoliv v poměru k advokátskému stavu.

(Rozh. ze dne 15. února 1936, R II 1/36.)